

gældende hverken indtræde i Foretagendets Bestyrelse eller modtage noget Vederlag af vedkommende Foretagende. Maa jeg nævne et typisk Eksempel paa, hvad der kan foregaa af den Slags Ting. En større Ejendomsbesidder fik i en Bank en Kredit paa over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Jeg maa maaske forudskikke den Bemærkning, at vedkommende Banks Aktiekapital var nøjagtig $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. og dens Reservefond ca. 300 000 Kr. Indtil denne Gæld blev betalt, skulde et Udvalg paa 3 Medlemmer i vedkommende Bank føre Tilsyn med vedkommende Pant. Dette Udvalg bestod af Bankdirektøren som Formand og to andre af Bankens ledende Mænd. I den Forskrivning, som Ejendomsbesidderen maatte give, hed det, at Udvalget selv bestemte sine Honorarer. Det foregik da paa den Maade, at Formanden, altsaa Bankens Direktør, tilkendte sig 10 000 Kr., og hver af de andre to Medlemmer fik 6 000 Kr. for deres Ulejlighed. Jeg tror, man let vil forstaa det uheldige og utiltalende i et saadant Forhold.

Fra samme Bank kan jeg nævne et andet Eksempel. Der blev dannet et Aktieselskab med en Bestyrelse paa 3 Medlemmer. Bankens administrerende Direktør og Bankraadets Formand var begge Bestyrelsesmedlemmer i dette Aktieselskab. De laarte i samme Bank 150 000 Kr. — det steg for Resten senere til 220 000 Kr. —, og det eneste Pant, de stillede, var Selskabets Ejendom, den Ejendom, som ganske kort Tid efter solgtes for 30 000 Kr. Samme Banks administrerende Direktør gav et andet Aktieselskab, hvori han selv var Aktionær, en Kredit i Banken paa 600 000 Kr., hvoraf in blanco ca. 200 000 Kr., Resten var Veksler. Man vil let forstaa, at den Slags Ting er i højeste Grad uheldige, og den Slags Ting vil netop de Bestemmelser, som er foreslaaet i det foreliggende Lovforslag, sætte en Bom for til Gavn for den offentlige Moral. Jeg finder Anledning til at nævne endnu et Par Eksempler fra samme Bank. En enkelt Skyldner havde i denne Bank en Gæld paa 389 000 Kr., medens det eneste Pant var Papirerne, de samme Papirer, som kun var 77 000 Kr. værd. Trods alt dette og trods de store Tab, disse Forhold medførte, mødte Direktøren med et Regnskab, hvori der var foreslaaet et Udbytte paa 6 pCt., der var foreslaaet Tantième, og Reservefonden var opført til en Værdi af 270 000 Kr., men da Revisorerne nægtede at underskrive og Bankinspektoratet blev tilkaldt, konstateredes der et Tab paa 589 000 Kr., som blev afskrevet. Efter denne Afskrivning var Reservefonden lig Nul,

og der manglede 80 000 Kr. i Aktiekapitalen. Hvad gjorde saa Ledelsen i samme Bank? Ledelsen tegnede selv en Garantikapital paa 130 000 Kr., da man ønskede at møde frem for den kommende Generalforsamling med en Reservefond. Ganske vist skulde Garantien, der tegnedes, være effektiv, men samtidig foreslog Ledelsen at forhøje Direktørens Løn med 10 000 Kr., og jeg maa tilføje, at fra troværdig Side paastaas det, at det var Forudsætningen, at Direktørens Lønforhøjelse skulde afstaas til Garanterne, indtil Lønforhøjelsen havde dækket den Garanti, de havde tegnet. Naar jeg fremhæver disse Forhold, er det ikke, fordi jeg tror, at Forholdene i denne Bank, hvis Navn jeg i denne Forbindelse ikke ønsker at nævne, er meget forskellige fra de Forhold, som findes i mange andre Banker, men man vil sikkert af disse Eksempler, som uhyre let kan suppleres med flere andre, kunne se, hvor nødvendigt det er, at der bliver taget alvorligt fat, og at der indføres Kontrolbestemmelser af en saadan Art og af et saadant Omfang, at de virkelig yder en vis Garanti for de Penge, som indskydes i disse Foretagender. Det er nemlig saa, at meget af den gammeldags Hæderlighed i Pengesager og Forretningsanliggender er gaaet fløjten i de sidste ti Aar, Grænsen for, hvad hæderlige Folk kan tillade sig, er blevet flydende, og det er vort Folk ikke tjent med. Alt, hvad der kan tjene til atter at befæste disse flydende Grænser, bør vi derfor alle være med til at fremme, synes jeg, og jeg ser i det foreliggende Forslag et Middel til at kalde paa den Ansvarsfølelse hos Pengeverdenens Mænd, som er nødvendig, naar alt skal gaa vel, hvorfor jeg vil anbefale Forslaget paa det bedste til det høje Tings Velvillie. (Uro paa Tilhørerpladserne).

Formanden: Tilhørerne maa forholde sig rolige og ikke forstyrre Tingets Forhandlinger, idet de ellers maa forlade Tilhørerpladserne.

Elgaard: Det Lovforslag, som det høje Ting har til Behandling i Øjeblikket, er jo i nogen Grad præget af og Udtryk for de mange Banksammenbrud, vi har oplevet i de sidste Aar, og det er vel i særlig Grad præget af de store københavnske Banksammenbrud. Lovforslagets Behandling her i første Omgang tyder jo paa, at der fra alle Sider er Villighed . . . (Fornyet Uro paa Tilhørerpladserne).

Formanden: Da man fra Tilhørerpladserne stadig forstyrrer Tingets For-